

1949 - 2009

**ZBORNIK
GORIŠKE KNJIŽNICE
FRANCETA BEVKA
ob njeni šestdesetletnici**

1949 - 2009 ZBORNIK GORIŠKE KNJIŽNICE FRANCETA BEVKA ob njeni šestdesetletnici

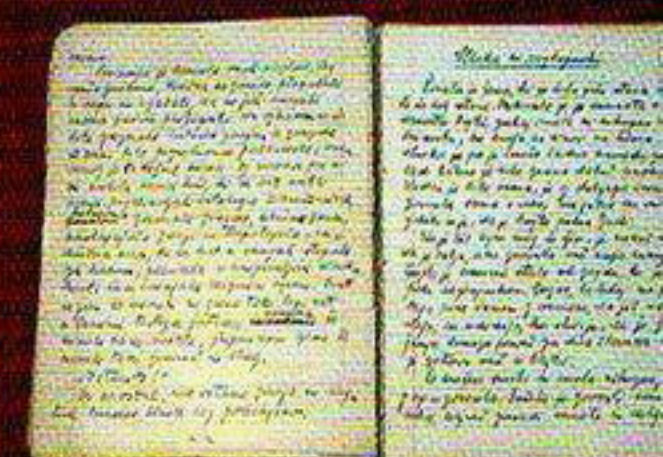

FRANCE BEVK IN GORIŠKA KNJIŽNICA

Kmalu bo minilo štirideset let, odkar je naša knjižnica dobila ime po Francetu Bevku. Ko je namreč leta 1970 Bevk umrl, je Delovna skupnost Goriške knjižnice na svoji izredni seji, 18. 9. 1970, sprejela sklep, da predlaga Skupščini občine Nova Gorica, naj sprejme odlok, da se Goriška knjižnica poimenuje po pokojnem pisatelju. Skupščina občine je predlog sprejela in na žalni seji občinskega zbora in zbora delovnih skupnosti, 19. 9. 1970, sprejela odločbo (št. 022-16/62), da se Goriška knjižnica, ki je to ime dobila leta 1962, ko sta se Študijski knjižnici Nova Gorica priključili Pionirska in Ljudska knjižnica, preimenuje v Goriško knjižnico »France Bevk« – Nova Gorica. Takrat so tudi sklenili, da bodo pisatelju v mestu postavili spomenik ter da bodo po njem poimenovali nagrade, ki jih bo občina podeljevala zaslužnim posameznikom s področja kulture. Tako so prvo Bevkovo nagrado podelili septembra leta 1971 Rafaelu Nemcu, septembra 1974 so odkrili Bevkov spomenik, ki je delo solkanskega kiparja Borisa Kalina, z ureditvijo mestnega jedra smo julija leta 1992 dobili še Bevkov trg ter končno leta 2000 v novi knjižnični stavbi Bevkovo spominsko sobo.

Vsa ta poimenovanja kažejo na to, da so se Novogoričani vseskozi zavedali Bevkovega pomena, čeprav so leta že nekoliko zabrisala spomin na njegovo vsestransko dejavnost. Zlasti mlajše generacije, ki poznajo Franceta Bevka predvsem kot mladinskega pisatelja, se pomembnosti njegovega dela morda ne zavedajo dovolj, zato mislim, da ne bo odveč, če kljub temu, da je bilo o Bevku že veliko napisano in je o svojem življenju in delu tudi sam večkrat spregovoril, še ob tej priložnosti osvežimo nekaj podatkov.

Res je bil France Bevk v prvi vrsti pisatelj. Ob sedemdesetletnici je sam dejal, da ko se ozre na dolgo vrsto knjig, ki nosijo njegovo ime, se nehote začudi, ali je res vse to sam napisal. Pravi, da ga je k pisanju gnala prirojena strast do pripovedovanja. Svoj čas je bil učitelj in časnikar, vendar je vedno čutil, da je pisateljevanje njegov

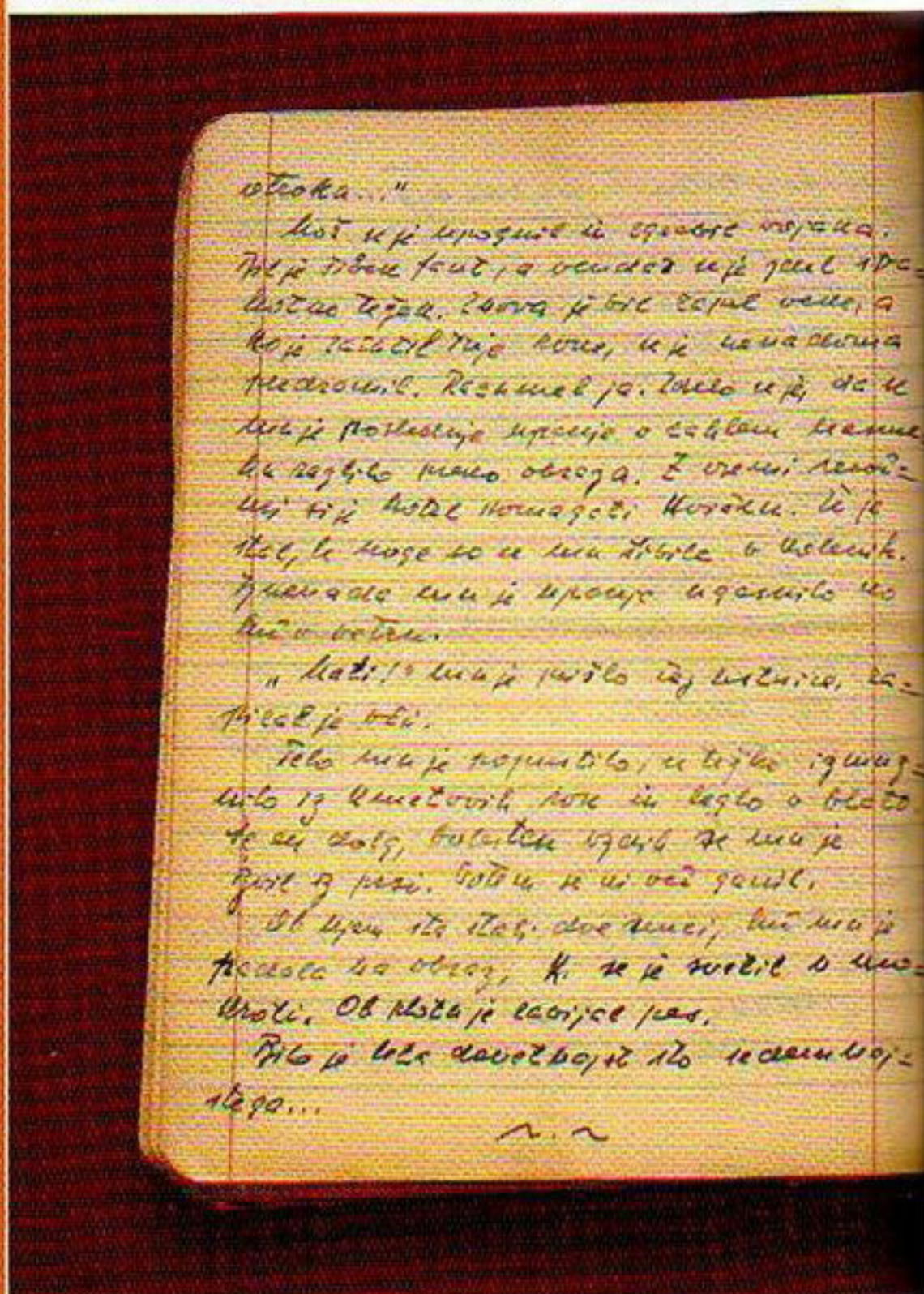
Bevkov rokopis

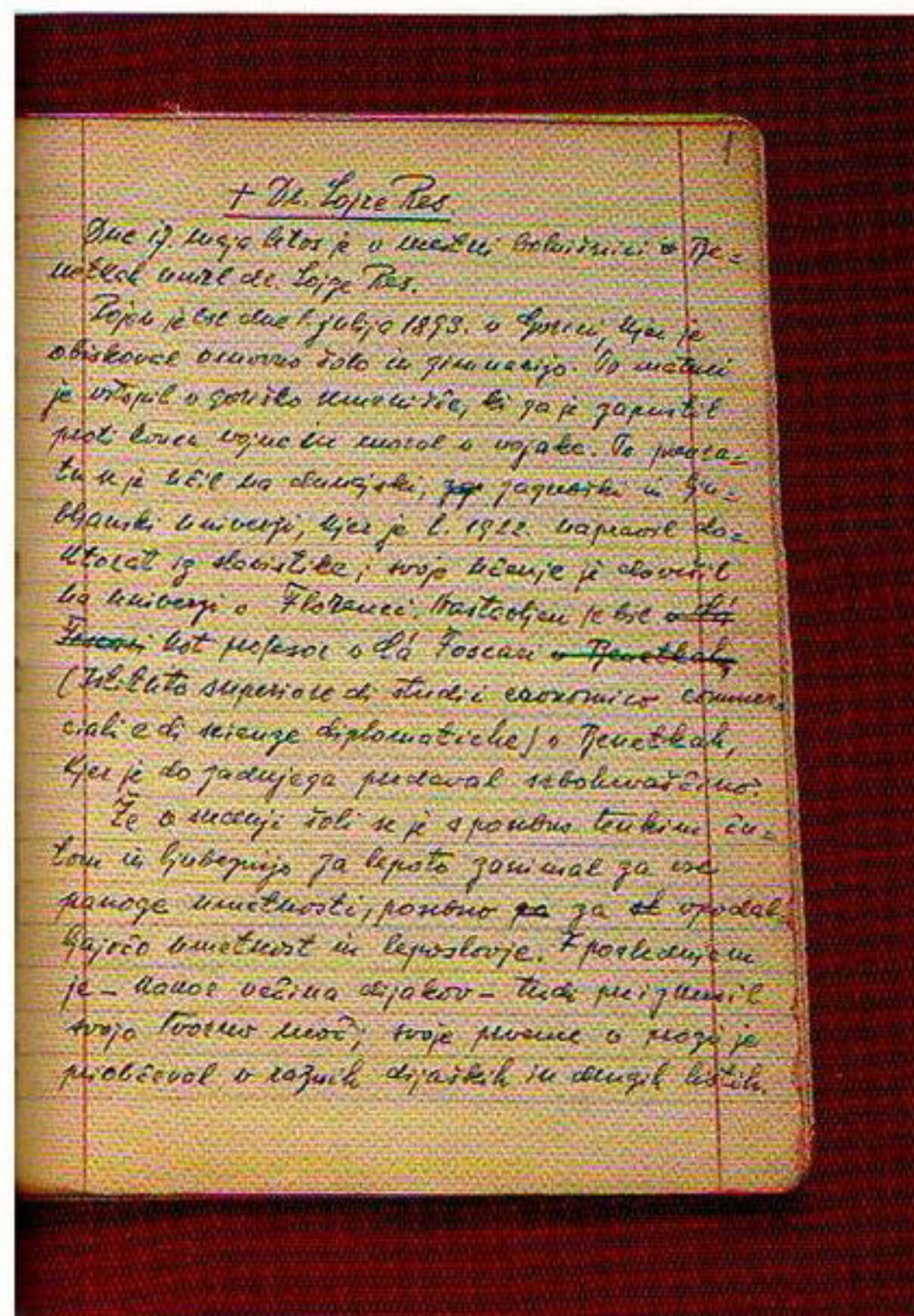
pravi poklic. Poudaril pa je, da je bilo za njegovo pisateljsko rast in razvoj velikega pomena to, da se je konec leta 1920 vrnil v Slovensko primorje (Tipkopis intervjuja za Radio Koper). Po prvi svetovni vojni je Bevk sicer najprej emigriral v Ljubljano, se zaposlil kot časnikar pri *Slovincu* in *Večernem listu*, vendar se je čez slabi dve leti vrnil na Primorsko, kjer je v Gorici najprej prevzel uredništvo *Mladike*, pozneje *Goriške straže* in *Čuka na pal'ci*, postal dopisnik tržaške *Edinosti*, ravnatelj Narodne knjigarne in Goriške matice. Ko se je moral leta 1929 Lavo Čermelj pred aretacijo umakniti v Jugoslavijo, je Bevk prevzel še uredništvo *Književne družine Luč*, zbornika *Luč* ter *Biblioteke za pouk in zabavo*. Po priključitvi Italiji so namreč naši kraji ostali odrezani od matičnega naroda, pretok informacij in kulturnih dobrin med Italijo in Jugoslavijo je bil skoraj v celoti onemogočen in prav zato so na Goriškem že leta 1919 ustanovili svojo založbo Goriško matico, ki je delovala najprej v okviru Narodne tiskarne. Njen ustanovitelj in prvi predsednik je bil dr. Anton Gregorčič, ki je z dobičkom tiskarne podpiral slovensko šolstvo v Gorici. Ko pa so bili ukinjeni prvi razredi slovenskih šol, je to pomoč namenil slovenski knjigi. Matica je vabila k sodelovanju pisce in prav Bevk je bil idealen pisatelj za program, ki si ga je postavila Goriška

matica: vzgajati, izobraževati in zabavati široke množice preprostih ljudi, da se ohranita slovenski jezik in narodna zavest. V času, ko so se v Evropi že bohotili razni-izmi in so nastajala velika umetniška dela, se je Bevk na tem koščku slovenske zemlje boril za osnovno človekovo pravico – pravico do maternega jezika in za svobodo umetniškega izražanja.

Kot urednik in pisatelj je bil Bevk v tistem času zelo zaposlen, saj je moral največkrat sam poskrbeti za izpolnitev smelega programa, ki so si ga zastavili pri posameznih zbirkah. Prisiljen je bil zelo hitro ustvarjati, da so knjige lahko pravočasno izšle. Sinu Vasiliju je v pismih večkrat potožil, kako je izčrpan od dela: [...] *Jaz sem prav te dni garal kot osel. Dve povestici sem napisal* [...] (30. 12. 1936), [...] *Sem živčno izčrpan, a ne utegnem počivati* [...] (4. 3. 1937), [...] *Delam kot stroj; do novega leta morajo biti tri knjige na papirju* [...] (13. 11. 1937), [...] *Sinoči sem dovršil eno delo, danes začnem drugo* [...] (29. 11. 1937), [...] *Ko bi vedeli, kako malo resničnega počitka imam! Groza me je, ko tako bežijo dnevi* [...] (9. 12. 1937), [...] *Menda ti ni treba razlagati, da zdaj pridno delam, le časa in moči mi primanjkuje* [...] (24. 12. 1939).

Bevkov rokopis

In ker je Bevk tako hitro pisal, je prihajalo velikokrat do nedoslednosti in napak, kar so mu kritiki pogosto očitali, pa tudi sam s svojim delom večkrat ni bil zadovoljen. Ko je leta pozneje sina Vasilija vzpodbujal na njegovi pisateljski poti, mu je takole pisal: [...] *Tisti občutek, da je vse zanič, kar človek napiše, ki se včasih človeka prime, je tudi meni znan. To je nesorazmerje med voljo in močjo. Človek bi rad veliko več dosegel, to se pravi: veliko boljše napisal kot more in to je dobro znamenje. Potem da vsaj vse iz sebe, kar more in se sproti spopolnjuje. Mene še danes pogosto to muči. Prav za prav sem tiho nesrečen vsakokrat, kadar dam kako delo iz rok, ker se zavedam njegove nepopolnosti* [...] (4. 3. 1958). Če bi Bevkova dela presojali samo z literarnozgodovinskega stališča ter jih ocenjevali s kriteriji, ki so samo literarni, jim ne bi mogli pripisati take vrednosti, kot so jo dejansko imela. Šele ko upoštevamo pisateljev vpliv na drugih ravneh – pri utrjevanju narodne in družbene zavesti, zavezanosti ogroženemu narodu in njegovi usodi, se njegovo pisanje spremeni v nacionalno vrednost.

Poleg skrbi za knjigarno, za pravočasno izdajanje knjig, težav z avtorji in finančnimi sredstvi se je moral Bevk nenehno spopadati še s fašističnim režimom, ki je ukinil slovenske šole, društva, prepovedal izdajanje slovenskih listov, ukinil slovenski jezik v vseh javnih ustanovah, uvedel strogo cenzuro za knjige, prepovedal uporabo slovenskih krajevnih imen tudi v literaturi, poitalijančil slovenska imena ter priimke in podobno. Z oblastjo in njenimi zakoni je prišel navzkriž že v prvem letu učiteljevanja (1916), ko je policija v uredništvu *Doma in sveta* zaplenila njegove protivojne spise, izvedla hišno preiskavo in je bil kazensko premeščen iz Orehka v Novake. Pozneje so se nesoglasja z režimom vedno bolj poglobljala. Fašisti so ga kot urednika in pisatelja stalno nadzorovali in ga tudi večkrat zaprli – prvič že leta 1926 zaradi *Desetih zapovedi za rekrute*, objavljenih v humorističnem listu *Čuk na pal'ci*, leta 1930 pa je bil prvič pred konfinacijsko komisijo, ker so mu očitali, da s svojim pisanjem širi slovenski iredentizem. Zaradi stikov s tigrovci je bil obsojen na dve leti hišnega zapor. Sinu Vasiliju je takrat pisal: *Vprašal si me v pismu, če sem zdrav in svoboden. Zdrav sem, le včasih malo prehlajen in pa izčrpan od dela, a to se kmalu popravi. Svoboden pa nisem popolnoma, moram tičati skoraj vedno doma* (5. 1. 1932).

Leta 1934, ko je bila uvedena preventivna cenzura »nulla osta«, so se razmere na knjižnem trgu še bolj zaostrele. Sledile so zaplembe knjig (*Pratike*, Jurčičevih *Rokovnjačev* ...), naslovno stran knjige *Mrtvi se vračajo* je moral Bevk kar trikrat spremeniti. Fašisti so bili občutljivi zlasti za mladinska dela. Tako Bevkova pripovedka *Kozorog* dolgo ni dobila dovoljenja za izid. Baje se je prefekt vsajal nad njo: *To je mladinska knjiga. Mladine nam ne zavajajte, mladina je naša!* (*Mrak za rešetkami*, str. 120) Bevkova *Pestrna* pa sploh ni dobila dovoljenja za izid in je prvič izšla šele po vojni. Leta 1934 je bil Bevk obsojen na tri leta konfinacije na otoku Ventotene, vendar je bil po posredovanju predsednika italijanskega PEN-kluba Tommasa Marinettija po štiridesetih dneh izpuščen. Toda še naprej so nadzorovali vsak njegov korak in moral je zelo paziti, da v njegovem delu ne bi odkrili kaj protidržavnega. Pri pretoku informacij in knjig so mu pomagali prijatelji. Sinu Vasiliju je na primer pisal: *Dragi! – Kadar boste imeli toliko denarja, pošlji mi en izvod Samote na naslov: Dr. Andrej Budal, profesor, Udine, Via Codroipo 15/II, Italija. Ni treba priporočiti, ne se podpisati kot odpošiljatelj* [...] (22. 4. 1936). Leta 1937 pa piše iz Pariza: [...] *Skrbi me, ker sem pred odhodom prejel samo enega izmed zavojev* [...] *Zavoje pa so ti vrage gotovo vrnili, ker so priporočeni. Pišite mi zdaj ob koncu meseca, a previdno. Mesto »zavoja« rabite besedo »pisma«, ki ste jih zopet prejeli* [...] (25. 6. 1937).

Ob vstopu Italije v vojno leta 1940 je bil Bevk spet aretiran in interniran v različnih italijanskih taboriščih (Isernia – Campobasso, Colfiorito di Foligno – Perugia, Colonia confinaria Pisticci – Matera, Carceri Giudicarie Gorizia), izpuščen pa ob očetovi smrti leta 1941. Že naslednje leto se je zaradi domnevnih zvez z OF spet znašel v goriških zaporih, od koder so ga ob zlomu Italije rešili partizani. Sinu Vasiliju je takrat pisal: *Iz zapora v Gorici so me rešili partizani. Nisem bil doma niti pol ure, ko sem odšel v popolno svobodo* [...] *Sam veš, da sem bil vedno le književnik in nikoli politik, a ta čas me je nehote potegnil v politiko. Zdaj je treba delati tam, kjer se pokaže potreba. In jaz sem se za čas borbe ves predal našemu osvobodilnemu gibanju* (Na položaju, 23. 2. 1944). S tem je Bevk ponovno dokazal, da je vedno stal sredi življenja in tako je

s svojo zavezanostjo narodni ideji v partizanske vrste pritegnil tudi vse tiste, ki so morda še dvomili v upravičenost narodnoosvobodilnega boja. Postal je predsednik Pokrajinskega odbora OF za Slovensko primorje, po vojni je bil vodja delegacije Julijske krajine na mirovnih pogajanjih v Parizu, od koder je pisal sinu: [...] *Jaz imam od jutri dalje deset dni oddiha, ker sem z močmi že čisto na koncu* [...] *Strašno se vleče in borba je trda ter niti malo ne vem, kdaj se vrnem* [...] (Pariz, 12. 8. 1946). Kasneje je v domovini opravljal pomembne družbenopolitične funkcije in za svoje delo prejel vrsto priznanj, odlikovanj in nagrad.

Bevkovo življenje je bilo že od ranega otroštva tesno povezano s knjigami in knjižnicami. V zrelih letih se je spominjal: *Ko sem bil šolarček, sem imel nekaj svojih knjig, kar se mi je zdelo zelo imenitno. Saj jih ni bilo mnogo, pet ali šest ... To je bila moja knjižnica – moje bogastvo ... In otrokom je nekoč dejal: Če bi bil danes otrok, mislim, da bi imel vse tiste želje mojega otroštva, ki se mi niso izpolnile. Med temi željami so bili veliki kosi kruha, ki ga nikoli nisem imel na pretek. Pozneje, ko sem znal brati, sem si poleg cele gore kruha želel velik kup knjig. Tudi knjig mi nikoli ni bilo zadosti ...* (Tipkopis v zapuščini Franceta Bevka). Vedno je našel pot do knjižnih polic. Ko je bil prvič v goriškem zaporu, je pomagal ostarelemlu učitelju urediti knjižnico in izposojati knjige jetnikom. O svojem tržaškem stanovanju piše: *Vse, kar je imelo neko vrednost, je bila pisalna miza, pisalni stroj in police s knjigami (Mrak za rešetkami, str. 43).* V konfinaciji na otoku Ventotene omenja knjižnico, ki so jo tam imeli komunisti, ob vrnitvi pa je zapisal: *Gorica me je pozdravila v zlatem pomladanskem soncu. Pogled na Sočo, na Brda, na gozdnate višine – kakšna opojnost! Dom, knjižne police, pisalna miza, topla beseda [...]* (Mrak za rešetkami, str. 106). In ko je po vojni v času zavezniške uprave Zveza slovenskih prosvetnih društev na Travniku v Gorici odprla Ljudsko knjižnico in čitalnico kot naslednico leta 1905 ustanovljene Ljudske knjižnice, je bil slavnostni govornik prav France Bevk. Knjižnica je delovala dve leti, dokler ni ponovno prevzela oblasti italijanska uprava.

Prva povojna leta na Goriškem knjižnicam niso bila naklonjena. Takrat so bila vsa prizadevanja usmerjena v boj za priključitev Slovenskega primorja matični domovini, čeprav so se že

pojavljale pobude za obnove predvojnih knjižnic. V članku *Knjiga na Primorskem*, ki je izšel v *Ljudski pravici*, 25. 9. 1948, je France Bevk med drugim zapisal: *Baje ustanavljanje novih knjižnic najslabše napreduje prav v slovenskem Primorju ... Vendar je optimistično zaključil: Vidim čas, ko bo v slednji primorski vasi stal ponosen Zadrugi dom z bogato knjižnico ...* Zato je bil toliko bolj vesel, ko so leta 1949 v »mestu mladih« ustanovili Študijsko knjižnico, še bolj pa, ko je v petdesetih letih knjižnica v polnosti zaživela. To je bila prva in njemu najljubša kulturna ustanova, ki je zrasla na tistih goriških tleh, kjer je preživel svoja najbolj plodna ustvarjalna leta. Sem se je neprestano vračal, navezoval stike z mladimi kulturnimi delavci ter se tu družil s starimi znanci. Bil je reden obiskovalec Študijske knjižnice, še posebej potem, ko si je v Rožni Dolini ustvaril nov dom. Sodeloval je na literarnih večerih in razstavah ter knjižnici daroval večje število knjig (v inventarnih knjigah je vpisanih 1290 izvodov), svojih del – zlasti so dragoceni prevodi v tuje jezike, do katerih bi se knjižnica težko dokopala – dokumentov, rokopisov in fotografij.

V Goriški knjižnici je bilo Francetu Bevku posvečenih veliko razstav in drugih prireditev. Bogato razstavo je pripravil Marijan Brecelj ob pisateljevi sedemdesetletnici, ko je nastala tudi *Bevkova bibliografija*. Oktobra 1967 je bil literarni večer s predstavitev knjige *Mlini življenja* in pogovor z avtorjem, naslednje leto pa srečanje s pisateljem ob razstavi njegovih del. Septembra 1970 se je Nova Gorica pripravljala na veliko praznovanje ob Bevkovi osemdesetletnici. V Primorskem dramskem gledališču so uprizorili njegovo dramo *Kajn*, v knjižnici pa pripravili izčrpno razstavo *Življenje in delo Franceta Bevka*, ki so jo svečano odprli 15. septembra, na dan, ko je pisatelja na slavnostni seji ob občinskem prazniku Skupščina občine Nova Gorica imenovala za častnega občana. Vendar se vseh teh slovesnosti Bevk ni mogel več udeležiti, saj je dva dni kasneje umrl. Razstava njegovih del pa je nato gostovala še v Ljubljani in Murski Soboti. Februarja 1971 so v Goriški knjižnici pripravili razstavo z naslovom *Razstava Bevkovih del – namenjena Klubu goriških študentov*, leta 1980 pa priložnostno razstavo z naslovom *Mladinska dela Franceta Bevka – ob obletnici avtorjevega rojstva in smrti*. Istega leta sta pri nas gostovali še dve razstavi iz Ljubljane: *Izvirne ilustracije Bevkovih*

del avtorice Tatjane Pregelj in *Razstava o Bevku*, ki jo je pripravil Jaro Dolar. Sledile so še: *France Bevk – borec in pisatelj* (1984), *France Bevk – ob stoletnici pisateljevega rojstva* (1990) in *Knjiga Franceta Bevka – od zamisli do izida* (2000).

France Bevk je bil pobudnik in zagovornik gradnje nove knjižnice, saj je vedel, da je v obstoječih prostorih nemogoče razvijati kakršnokoli knjižnično dejavnost. Zato se je ob njegovi smrti pojavila zamisel, da bi v Novi Gorici ustanovili Bevkov študijski center kot samostojno enoto v okviru Goriške knjižnice, kjer bi bilo zbrano vse dokumentarno gradivo, povezano s pisateljem ali njegovim delom. Po Bevkovi smrti je knjižnica najprej dobila v varstvo, leta 1975, ko so bila rešena pravna vprašanja nasledstva, pa v trajno last del njegove bogate zapuščine – to je gradivo, ki je bilo prevzeto v pisateljevi hiši v Rožni Dolini, in tisti del gradiva, ki je ob delitvi z Idrijo (Mestnim muzejem) prišel v Novo Gorico. Pozneje smo nekaj Bevkovih tiskov in rokopisnih del kupili v različnih antikvariatih in pri zasebnih zbiralcih.

Ob stoletnici Bevkovega rojstva in dvajsetletnici njegove smrti je knjižnica izdala začasni popis Bevkove zapuščine v delu *Katalog rokopisov Goriške knjižnice Franceta Bevka: Ms 35–Ms 36*, ki ga je sestavil Marijan Brecelj. Bevkovo zapuščino je razdelil v štiri sklope:

I. Zapuščina 1: obsega vse rokopisno gradivo, ki ga je pisatelj daroval Goriški knjižnici v času svojega življenja.

II. Zapuščina 2: obsega dokumente (54 enot) in Bevkova dela: poezijo (22 + 84 enot), prozo (233 enot), dramatiko (9 enot), članke (116 enot), govore (211 enot), prevode (24 enot).

III. Pisma (94 enot).

IV. Korespondenca: obsega več kot 1300 različnih domačih in tujih dopisnikov (posameznikov, šol, delovnih organizacij, kulturnih in prosvetnih društev, družbenopolitičnih organizacij, založb in podobno).

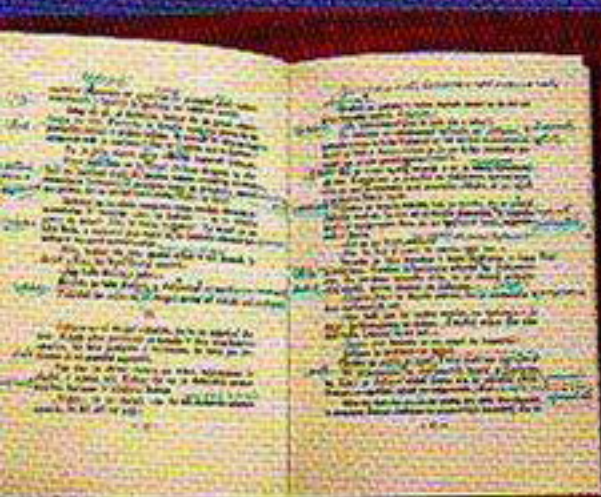
Gradivo žal ni v celoti popisano. Nekaj škatel neurejenih rokopisov, tipkopisov in korespondence še čaka na obdelavo. Zelo dragocena so Bevkova pisma, ki nam jih je leta 2003 darovala njegova snaha Vlasta Ocvirk, napisal pa jih je pisatelj med letoma 1915 in 1970. Namenjena so bila

ženi Luciji, Miri Ocvirk, sinu Vasji, hčerki Sonji in drugim. V teh pismih lahko spremljamo pisateljevo življenjsko pot vse od prve svetovne vojne, ko je bil vojak v Galiciji, Bukovini, Budimpešti, prek njegove vrnitve na Cerkljansko, pobega v Ljubljano in poznejše vrnitve v Gorico, zapora, konfinacije, udeležbe na kongresih PEN-kluba (Barcelona, Pariz, Praga), odhoda v partizane, udeležbe na mirovnih pogajanjih v Parizu do njegovega življenja in delovanja v povojnem času. Važen dokument iz obdobja med obema vojnama so Zapisniki sej Goriške matice (9. 4. 1931–20. 4. 1939) ter zapisniki sej založbe Unione Editoriale Goriziana (14. 8. 1933–3. 5. 1941).

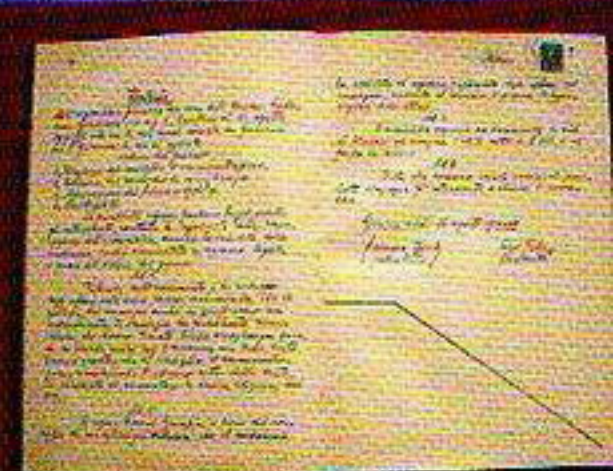
Vse to gradivo smo leta 2000 prenesli v Bevkovo sobo. Tu je njegova osebna knjižnica: knjižne police, pisalna miza, ki jo je podedoval po Alojziju Resu, stol, šah, pepelnik, svetilka, palica, pisalni stroj in slikovno gradivo: fotografije upodobitev in karikatur pisatelja – dela znanih slovenskih umetnikov (Špacapana, Goršeta, Jakca, Černigoja, Hlavatyja, Kosa in drugih). Tu hranimo tudi priznanja in odlikovanja, ki jih je Bevk prejel za svoje delo: red narodne osvoboditve (1945), red zaslug za narod (1946), red dela I. stopnje, bolgarski red »Cirila in Metoda« I. stopnje, zlata značka svobode, nagrada AVNOJ, plaketa častnega člana občine Nova Gorica in drugo. V posebnih škatlah hranimo rokopise nekaterih njegovih književnih del, tipkopise, prve natise z avtorjevimi korekturami in njegovo obširno korespondenco. V vitrinah smo skušali prikazati pot pisateljevega dela od rokopisa, tipkopisa, ilustracij, natisa, korektur ter različnih izdaj in ponatisov do prevodov v tuje jezike.

France Bevk je pisal skoraj do konca svojega življenja. V rokopisu je ostal v dveh verzijah, krajši in daljši, celo nagovor, ki je bil namenjen nekdanjim političnim zapornikom, internirancem, konfinirancem in svojem umrlih s Primorske, ki naj bi ga Bevk imel na njihovem prvem srečanju v Kopru, 27. 9. 1970, vendar tega dne ni več dočakal.

Naj na koncu navedem še nekaj misli, ki so jih ob Bevkovi smrti v spominsko knjigo zapisali obiskovalci razstave v Novi Gorici: *Izgubili smo nekaj dragocenega. Vendar kar je ustvaril, je ustvaril za nas. Hvala mu!* (M. D.) – *Razstava, ki je bila namenjena pisatelju ob osemdesetletnici,*

Literarno delo Julijan Sever z Bevkovimi popravki

Zapisnik seje založbe Unione Editoriale Goriziana

se je ob smrti spremenila v dragocen spomin na Bevkovo delo za sedanje in bodoče rodove. [Podpis nečitljiv] – Ob rojstnem prazniku in smrti! Če bo vsem naslednjim generacijam njegova beseda segala tako globoko do srca, kot je nam, rojenim v vojni vihri, bo njegov spomin večn. (Ivica Šinigoj in hčerki Nataša in Sonja)

VIRI IN LITERATURA

Bencič, Mirko: Zadnja pot Franceta Bevka. V: *Primorske novice*, 25. sept. 1970, št. 40, str. 3.

Bevk, France: *Mrak za rešetkami: spomini*. Koper: Lipa, 1958.

Bevk, France: Naša knjiga pod fašizmom. V: *Goriški zbornik*: 1947–1957. Nova Gorica: Okrajni svet svobod, 1957. Str. 43–48.

Bevkova knjiga. Izbral, uredil in spremne besede napisal Bogomir Gerlanc. Ljubljana: Mladinska knjiga, 1970.

Bevkova zapuščina (rokopisi, korespondenca ...) v Goriški knjižnici Franceta Bevka.

Brecelj, Marijan: Bevka ni več. V: *Primorske novice*, 25. sept. 1970, št. 40, str. 3.

Brecelj, Marijan: Bevkovih 80 let. Izbor teksta in slik Marijan Brecelj. V: *Primorske novice*, 11. sept. 1970, št. 38, str. 9.

Brecelj, Marijan: *Katalog rokopisov Goriške knjižnice Franceta Bevka*: Ms 35 in Ms 36 (začasni popis). Sestavil Marijan Brecelj. Nova Gorica: Goriška knjižnica Franceta Bevka, 1990 (Publikacije Goriške knjižnice; 7).

Dolenc, Janez & Koblar, France: *France Bevk: ob stoletnici rojstva*. V Ljubljani: Partizanska knjiga, 1990 (Znameniti Slovenci).

France Bevk, borec in pisatelj. Plenum kulturnih delavcev OF – 8. sklic. Nova Gorica: Plenum, 1980.

Gašpir, Nada: Razstava ob jubileju Franceta Bevka. V: *Primorske novice*, 11. sept. 1979, št. 38, str. 9.

Intervju za Radio Koper ob Bevkovi sedemdesetletnici. Koper, 1960. Tipkopis.

[Kante, Lojze]: France Bevk sedemdesetletnik. V: *Primorske novice*, 14. sept. 1960, št. 38, str. 4.

[Kante, Lojze]: Goriška Francetu Bevku. V: *Primorske novice*, 21. sept. 1960, str. 4.

[Kante, Lojze]: Veliko zanimanje za razstavo »Življenje in delo Franceta Bevka«. V: *Primorske novice*, 28. sept. 1960, št. 40, str. 4.

[Mir]: France Bevk častni občan Gorice. V: *Primorske novice*, 18. sept. 1970, št. 39, str. 7.

Primorski slovenski biografski leksikon (PSBL): Bar–Bor. Gorica: Goriška Mohorjeva družba, 1975.

[Rajer, Albert]: *Problematika in perspektive knjižničarstva na Goriškem*: referat Alberta Rajerja na zborovanju Društva bibliotekarjev Slovenije v Novi Gorici, 1971. Tipkopis.

Zbornik Goriške knjižnice Franceta Bevka: ob njeni petdesetletnici. Nova Gorica: Goriška knjižnica Franceta Bevka, 1999 (Publikacije Goriške knjižnice; 10).

Objavljeno z dovoljenjem Goriške knjižnice Franceta Bevka
in avtorice prispevka Andreine Troha Jejčič

Oblikovanje Štefan Rutar - Design by Štefan Rutar
Cerkno - Ljubljana 05/2010
www.rutars.net

Copyright © 2010 - Vse pravice pridržane - All rights reserved - (www.rutars.net)